

Четверта вежа

Радій Радутний

Двері шлюзу зачинялись з приглушеним гуркотом.

"Наче кришка домовини" — подумала людина в скафандрі. Власне, офіційно та штука називалася захисним костюмом якоїсь-там категорії — але, звісно, в лабораторії її називали не інакше, як одороблом — трохи презирливо й прилюдно — й скафандром, з мало не побожними інтонаціями — наодинці.

Особливо шанобливе ставлення до того костюма було шлюзовій камері, під потоками кислота та лугу, обпіку ультрафіолетом, обдуву ціанидом... брррр! — чоловік розумів необхідність й безпечність тих процедур, але все одно, змивши з оболонки залишки піни, полегшено зітхнув.

І цього разу все обійшлося.

Костю зайняв своє місце серед ряду таких же білих постатей у гардеробній — "наче розіп'яті переможені" — похмуро подумав чоловік, й стріпнув головою. В принципі, так воно й було.

Цю війну людство майже програло.

Вельми боляче було знати, що виграли її крихітні, майже беззахисні створіння, видимі лише в мікроскоп, але особливо дратувало його те, що скористатися своїм виграшем переможці не зможуть — бо жодне з них не вижило ще в нелюдському організмі.

Гіпотеза про штучне походження епідемії здавалась все біль та більш вірогідною.

Але так чи сяк, а справи те не міняло — лабораторії наполегливо шукали вакцину, ліки, спосіб, засіб, чудо — й знаходили лише нові подробиці з життя раптово виниклих мікроорганізмів.

Власне, з точки зору вченого, створіння ті були вельми досконалим й цікавим зразком інженерної думки. Крихітні — але в тій крихті все було побудоване розумно й доцільно. Примітивні — але їхній програмі вистачало набору типових ситуацій, що включав в себе майже всі відомі засоби боротьби. А від незнайомих бактерії ховалися давнім й випробуваним мільйонами років способом — спорами. Й не звичайними, з кальцієвим панцирем — а з могутньою високомолекулярною крицею, з запасами енергії та чимось схожим на зовнішній аналізатор — "свисни мені, коли температура стане нормальною, добре?".

— Ставлю пів-зарплати, проектували цю погань люди, знайомі з космосом, — пробурчав чоловік.

— Це ж про що? — почулося збоку.

Дослідник аж підстрибнув, потім оглянувся, полегшено зітхнув й стиха вилаявся.

— Щоб ти одоробло розірвав! На задниці! — мовив він спересердя. — Отак підкрастися!

— Та я що? — аж розгубився його колега. — Я нічо'... Я й сам замислився, а тут ти з

своїм космосом! До чого тут космос?

— Та, розумієш, — дослідник почухав потилицю. — Якесь воно... детально сконструйоване. Я займався оболонкою — то знаєш, таке враження, наче воно цілий космічний корабель. Люки, лючки, клапани, датчики, антени... Витримує луги, кислоти, температуру майже до тисячі градусів, еритроцити трощить, як насіння... Казна-що, а не мікроб.

— Та! — експансивно вигукнув його колега. — Це хіба що! Це просто нічо'! От у нас!

Вони рушили коридором — пофарбованим, звісну в сліпучо-білий колір, й другий вчений почав детально описувати рушійну установку ворога. Судячи з його слів, виходило, що зловмисний організм схожий не на космічний корабель, а, скоріш, на бульдозер, або навіть і танк, повзає повільно, але невідворотно.

I, як справжній танк, руйнує все навколо.

— Ну то що, заїдемо до мене? — запропонував другий. — В мене там дружина щось спекти нахвалялась.

Перший завагався.

— Пішли-пішли, — потяг його за рукав колега. — Бо сидимо в тих одороблах, як сичі, й світу білого не бачимо...

Чесно кажучи, з вікна гуртожитку для науковців, багато світу побачити теж було важка. Колючий дріт, будка для вартового, кілька великих дезінфекційних установок для машин, десятків маленьких — для персоналу, скляні будки вартових — і все.

Втім, мало з присутніх хотів би побачити зараз велике місто, а ще менше горів бажання опинитися де-небудь за межами бази.

Після чемних вітань та компліментів дружині, світські теми якось самі собою виявились вичерпаними, жінка трохи насупилась, але бити посуд на стала й зникла на кухні, пообіцявши скоро повернутись. Розмова знов повернула на накатані рейки.

— Головне, розумієш, абсолютно не ясно, як ця погань потрапляє з одного організму в інший. Розмножується лише при сприятливих умовах, в білковому середовищі, при температурі від 10 до 14 градусів, дихає, виділяє вуглекислоту як пічка-буржуйка... Ну, через слизові оболонки, статевим шляхом — це зрозуміло, але це крихти порівняно з масштабами пандемії. Таке враження, наче кожен з небіжчиків встигав інфектувати ще двох-трьох осіб... Просто якась ланцюгова реакція!

Цікаву тему знову перервала жінка, наблизившись до столу з широкою пласкою тацею. Обличчя її сяяло рідкісною за останні півроку усмішкою.

— Ану покуштуйте оцей сюрприз! — зацокотіла вона. Рецепт, щоправда, мені не знайомий, одна подруга надіслала, я ще й сама не пробувала, а взагалі вигляд має непоганий...

Розмова знову звелась до компліментів хазяйці, щойно спеченому пирогові, вдалим пропорціям кави та іншим дрібницям. Пиріг виявився непоганим, трохи засолодким й ледь помітним присмаком соди.

— А знаєте, тепер вам точно пощастить в вашій роботі, — цокотіла далі дружина. —

Це не просто пиріг, це пиріг, зроблений на щасливому тісті, це його років двадцять тому замішали на святій воді з Єрусалиму, хтось там з великих екстрасенсів зарядив його своєю аурою, розділив на три частини й віддав людям, й кожен, до кого потрапив шматочок тіста, додав трохи цукру, борошна й молока, тісто виросло, й кожен його знову розділив на чотири частини, свою спік, а інша роздав друзям та родичам, а тісто, мабуть і справді якесь щасливе, бо, бачите, в ньому ані дріжджів, анічогісінько, а як зійшло, а чого ви на мене так дивитись?